

25 marca 1927 r.



RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY F276 9/02

Nr 5289.

Kl. 80 c 3.

Teofil Zając
(Radom, Polska).

Piec komorowo - tunelowy do wypalania wyrobów ceramicznych.

Zgłoszono 4 października 1922 r.

Udzielono 26 czerwca 1926 r.

Niektóre z ogólnie znanych pieców ceramicznych dają towar częściowo nie wypalony, lub przepalony, inne zaś zużywają bardzo wiele opału, ponieważ komory znajdują się w dużej odległości od siebie. Następnie piece, w których komory umieszczone bywają jedna przy drugiej, nie mają palenisk i węgiel sypie się z góry przez otwory w sklepieniu pomiędzy towar, przez co piece te nadają się tylko do wypalania cegły, gdyż towar wychodzi z nich zakopcony. Piec komorowo - tunelowy, będący przedmiotem wynalazku niniejszego jako zespół części poszczególnie mniej lub więcej znanych i dających dobre wyniki po nałożeniu ich połączeniu, usuwa powyżej wskazane wady pieców dotychczas budowanych.

Na rysunku fig. 1 przedstawia ogólny widok pieca w perspektywie z poprzecznym przekrojem dwóch komór równolegle umieszczonych, fig. 2 — przekrój podłużny pieca wzdłuż linii I — II na fig. 1, fig. 3 — przekrój podłużny pieca wzdłuż linii III, IV na fig. 1. Piec przedstawia połączenie w jeden tunel dowolnej ilości komór, z których każda posiada osobne paleniska *a* (fig. 1 i 3), w których ruszty nagrzewają się do takiej temperatury ogniem, przechodzącym kanałami z sąsiedniej komory, że rzucony na nie węgiel sam się zapala (kierunek ognia *s*, fig. 1 i 3).

Piec komorowo - tunelowy nadaje się do wypalania wszelkich wyrobów ceramicznych, można bowiem wypalać w nim fabrykaty różne, w każdej komorze inny, bez ko-

lejszej zależności i w odpowiedniej — niższej lub wyższej temperaturze. Towar wychodzi czysty i równo wypalony, zapomocą bowiem palenisk ogień można regulować dowolnie w każdym miejscu komory; ogólnym zaś regulatorem temperatury każdej komory są zasuwki *c*, które służą do skierowywania ognia z jednej komory do drugiej kanałami *f*, *o*, *p*, *m*, znajdującymi się pod ich podłogą. Zasuwki *c* mają jeszcze drugie przeznaczenie: zasuwając je nadaje się ogniowi kierunek z kanału *p* przy otwartej zasuwce *z* do kanału *k* i dalej do komina (fig. 1 i 3). Wreszcie piec ten zużywa bardzo mało węgla, bezpośrednia bowiem bliskość komór wpływa na wykorzystanie dużej ilości ciepła jednej komory do nagrzewania towaru w drugiej — sąsiedniej, a nawet w trzeciej i czwartej komorze. Żeby zużyć jak najmniej paliwa przez krótkotrwały końcowy okres palenia, należy towar przygotować do takiego stopnia wytrzymałości zapomocą nagrzewania go możliwie większym ogniem, przepuszczanym z poprzedniej komory, ażeby szybkie podnoszenie się temperatury, spowodowane przyspieszonym paleniem, nie wpływało ujemnie na jakość towaru przy ostatecznym wypalaniu go w odpowiedniej temperaturze ogniem, rozniecanym w paleniskach tejże komory. Do tego celu służą otwory w ścianach wewnętrznych, przez które przepuszcza się ogień bezpośrednio z komory drugiej do trzeciej i z trzeciej do czwartej (kierunek ognia *n* z zasuwkami *b*, fig. 1 i 2). Z pierwszej zaś komory do drugiej ogień przepuszcza się kanałami pod ich podłogą w celu otrzymania równo wypalonego towa-

ru (kierunek ognia *s*, fig. 1 i 3). Pierwszą komorą w stosunku do następnych bywa każda komora pokolei i wówczas, gdy ogień nie przechodzi do niej z sąsiedniej komory, lecz roznieca się w paleniskach w celu ostatecznego wypalania towaru, przyczem z komory tej ogień przepuszcza się do drugiej, trzeciej i czwartej, a z tej ostatniej do komina.

Węgiel wrzuca się do palenisk kanałami *e*, zaopatrzonemi u góry w klapy żelazne, zabezpieczające paleniska przed dopływem zimnego powietrza.

Rusztzy w paleniskach czyści się w czasie palenia przez kanały *d*, które służą również, w razie potrzeby, do regulowania ilości powietrza, doprowadzanego do palenisk.

Zastrzeżenie patentowe.

Piec komorowo - tunelowy do wypalania wyrobów ceramicznych, znamieny tem, że posiada paleniska (*a*) o rusztach, nagrzewających się do temperatury zapalności węgla płomieniem, przechodzącym kanałami z sąsiedniej komory, i zasuwki (*b* i *c*), przyczem zasuwka (*b*) służy do skierowywania ognia bezpośrednio z jednej komory do drugiej przez otwory w ścianach wewnętrznych w początkowym okresie palenia, a zasuwka (*c*) do skierowywania ognia również z jednej komory do drugiej, lecz kanałami pod ich podłogą, w końcowym okresie palenia, przyczem zasuwka (*c*) służy zarazem do skierowywania ognia do komina.

Teofil Zajc.

